

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 7 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ, 14 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 552

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- G. BRANDES. Για τὸν Ἰψεν καὶ τὴ ζωὴ του (συνέχεια).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Ι-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ (συνέχεια).
Ν. ΔΑΜΙΑΝΟΣ. Γαλήνη.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Ὁ θάνατος τοῦ πολεμιστῆ.
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ. Τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα (τέλος).
Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ. Τελόσεια.
HEINE. Ἀπὸ «Τὸ βιβλίον τοῦ Le Grand».
HORVATH ENDRE. Βιβλιογραφία : Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.— Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.— ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Ἐνα βόλι τὸν πέρασε
Τὸ φτωχὸ, ξεψυχάει
Μὲς στὰ χιόνια, σὰ σ' ὄνειρο
Σιγὰ παραμιλάει

Τῆς γυναίκας του τ' ὄνομα —
«Σὺ εἶσαι Μάρθα; ἡ πληγὴ μου...
Μὴν κλαῖς καὶ δὲ μὲ πόνεσε..
Ἄχ Μαρθούλα, παιδί μου ..»

Κοιμήθη ἡ νύχτα ζύγωσε
Καὶ σὰ μάννα διπλώνει
Τὸ στρατιώτη σὲ σάβανο
ἀπὸ κάτασπρο χιόνι :

«Κοιμήσου, παλικάρι μου,
Θὰ κρύψω τὸ κορμί σου
Στὰ πούπουλα, μὴν ἔρθουνε
Καὶ σὲ βροῦνε. Κοιμήσου!

«Μὴ ρθοῦν καὶ σὲ ξυπνήσουνε
Μὴ σὲ βροῦνε καὶ γιάνεις
Καὶ μάθεις ποιὸς ἀγκάλιαξε
Τὴ Μάρθα — καὶ πεθάνεις...»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΑΠΟ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ LE GRAND,,

Μὲς στὸ στήθος τοῦ ἱππότη δὲν εἶτανε πάρεξ νύχτα καὶ θάνατος. Τῆς συκοφαντίας οἱ μαχαριῆς τὸν εἶχανε καλὰ σημαδέψει καὶ καθὼς διάβαινε τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τοῦ φάνηκε πὼς ἡ καρδιά του ἤθελε νὰ σπάσῃ καὶ τὸ αἷμα νὰ τρέξῃ. Τὰ πόδια του κλονίζονταν ἀπὸ τὴν κούρσῃ — τὸ εὐγενικὸ ἀγρίμι εἶταν ὅλη μέρα κυνηγημένο καὶ εἶτανε μιὰ ζεστὴ καλοκαιριάτικη μέρα — ὁ ἰδρώτας παρέχυνε τὸ μέτωπό του καὶ σὰν ἔβαλε τὸ πόδι στὴ γκόντολα, στέναξε βαθιά. Δίχως σκέψη καὶ συλλογισμὸ καθότουνε στὸ μαῦρο καμαρίνι τῆς γκόντολας, δίχως σκέψη καὶ συλλογισμὸ τὸν κουνούσε τὸ μαλακὸ κίμα καὶ τὸν ἔφερνε στὸ γνῶριμο δρόμο στὴ Μπρέντα — καὶ σὰν ἔβγῃκε στὸ γνῶριμο παλάτι μπροστά, ἄκουσε πὼς ἡ σινοῖρα Λάουρα εἶτανε στὸ περιβόλι.

Στεκότανε ἀκκουμισμένη στὸ ἄγαλμα τοῦ Λαοκόοντα, πλαῖι στὴν κόκκινη τριανταφυλλιά στὴν ἄκρῃ τῆς ταράτσας ὄχι ἀλλόγῃ ἀπὸ τίς κλαίουσες ποῦ χαμογέρονουνε λυπητερά πάνου ἀπὸ τὸ τρεχούμενο ποτάμι. Ἐκεῖ στεκότανε χαμογελοῦσα μιὰ τρυφερὴ εἰκόνα τῆς ἀγάπης, μοσκοβολισμένη ἀπὸ ρόδα. Ἐκεῖνος ὅμως ξύπνησε σὰν ἀπὸ μαῦρο ὄνειρο καὶ σὰ νὰ μετομορφώθηκε ξαφνικά, ἔγινε ὄλος γλύκα καὶ ἀποθυμιά. «Σινοῖρα Λάουρα! εἶπε, εἴμ' ἐβεινὸς καὶ ταλαιπωρημένος ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ ἀπ' τὴν ψευτιά — κ' ὕστερα κόμπιασε καὶ τραύλισε : «ὄμως σὰς ἀγαπῶ» — κ' ὕστερα πετάχτηκε ἕνα χαρούμενο δάκρυ στὸ μάτι του, καὶ μὲ ὑγρὰ μάτια καὶ φλογιζμένα χεῖλια φώναξε : «Γίνε δική μου, κόρη, καὶ ἀγάπα με!»

Ἐνας μυστικόβαθος πέπλος ἔχει ἀλωθεῖ πάνου ἀπ' αὐτὴν τὴν ὥρᾳ κανένας θνητὸς δὲν ξέρει τί ἡ Σινοῖρα Λάουρα ἀποκρίθηκε καὶ ὄντας ρωτοῦνε τὸν καλὸ της ἄγγελο στὸν οὐρανὸ, τότες σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του, χύνει στεαγμοὺς καὶ κλαίει.

Ἐρημος καὶ γιὰ πολλὴν ὥρᾳ στεκότανε ἀκόμα ὁ ἱππότης στὸ ἄγαλμα τοῦ Λαοκόοντα, τὸ πρόσωπό του εἶταν ὁμοια σωμένο καὶ ἄσπρο, ἀσυναίσθητα ξεφύλισε ὅλα τὰ τριαντάφυλλα τῆς τριανταφυλλιάς, ζούλιαξε ἀκόμα καὶ τὰ μπουμπουκία — ποτές πιά τὸ δεντὶ δὲν ξανάβγαλε λουλούδια — στάτόμακρα μοιρολογιοῦσ' ἕνα φρεγιασμένο ἀηδόνι, οἱ κλαίουσες κρυφομιλοῦσαν ἀγωνιώδικα, ὑπόκωφα μουρμουρίζανε τὰ δροσερὰ κύματα τῆς Μπρέντα, ἡ νύχτα πρόβαινε μὲ τὸ φεγγάρι της καὶ τᾶστρα της — ἕνα ὄραιο ἄστρο, τ' ὄραϊότερο ἀπ' ὅλα, κύλισε κ' ἔπεσε στὴ σκοτεινιά.